

Malcolm J. Hunt

Kígyószív

*A Delta Vision kiadó gondozásában eddig megjelent
M.A.G.U.S.-kiadványok*

M.A.G.U.S.-KLASSZIKUSOK

Wayne Chapman: **A Halál havában**

Wayne Chapman: **Észak lángjai**

Wayne Chapman: **Karnevál**

Raoul Renier: **Acél és oroszlán**

Raoul Renier: **Korona és kehely**

Ray O'Sullivan: **Sötét zarándok**

Ray O'Sullivan: **Sötét térkép**

Jan van den Boomen: **Morgana könnyei**

Jan van den Boomen: **Fekete vízek**

M.A.G.U.S.-REGÉNYEK

John J. Sherwood: **Százháború**

Boruzs Gergely Gábor: **Ifini éjszakák I.**

Boruzs Gergely Gábor: **Ifini éjszakák II.**

Boruzs Gergely Gábor: **A korona árnyékában I.**

Eric Van Dien: **Uwel nevében**

Wayne Chapman: **Csepp és tenger**

Wayne Chapman: **Garmacor címe**

Wayne Chapman: **Garmacor vére**

Wayne Chapman: **Keleti szél**

Jan van den Boomen: **Tűzön, vízen, árnyékban**

Malcolm U. Hunt: **Kígyószív**

M.A.G.U.S.-ANTOLÓGIÁK

A hit városa

A sötétség szíve

A végzet masinériái

A Világ Közepe

A M.A.G.U.S. VILÁGÁT

BEMUTATÓ KÖTETEKET MEGVÁSÁROLHATOD

A KÖVETKEZŐ CÍMEN:

WWW.DELTAVISION.HU

Bíborgyöngyök I. – A fogadás
Bíborgyöngyök II. – Ármányok és álcák
Bíborgyöngyök III. – A számadás
Karr-Khazad kapui
Kardok a ködben
Manifesztációs háború I. – Vihar Ibara felett
Manifesztációs háború II. – A Kos és a Kobra éve
Merész álmok, sötét titkok I.
Merész álmok, sötét titkok II.
Jan van den Boomen: Ladrangya
Jan van den Boomen: Opálmajom
Jan van den Boomen: Számoknak ideje
Körtvélyes Ákos: Sziréndal
Malcolm J. Hunt: Bosszúangyal
Raoul Renier: Árnyak könyve
Wayne Chapman: Halk szókkal, sötét húrokon
Wayne Chapman: Megkövült napvilág
M.A.G.U.S. VILÁGBEMUTATÓ KÖTETEK
Jan van den Boomen: Toron
Az Északi Szövetség
M.A.G.U.S. MŰVÉSZETI ALBUMOK
Wayne Chapman és Mezei Péter: Szinergium
M.A.G.U.S.-JÁTÉKKÖNYVEK
Indira Myles: A Viharfaló titka
Shane Carrson: Kígyófészek
Nagy Dániel: A kincses térkép

FEDEZD FEL KEDVENC KÖNYVEID TITOKZATOS VILÁGÁT
A KÖVETKEZŐ CÍMEN:

WWW.YNEV.HU

M.A.G.U.S. KÖNYVEK

MALCOLM J. HUNT: KÍGYÓSZÍV

Sorozatszerkesztő:
Igrain Reval

MALCOLM J. HUNT
Kígyószív

DELTA VISION
2016

**M.A.G.U.S.
KÖNYVEK**

MALCOLM J. HUNT: KÍGYÓSZÍV

© Dr. Szép Árpád
Szerkesztő: Erdélyi István
Korrektor: Dobos Attila
Tördelőszerkesztő: Giczi Gyula
Borítófestmény © Pozsgay Gyula, 2016

© Delta Vision Kft., 2016

A kiadvány Wayne Chapman (Gáspár András és
Novák Csanád), az Ynev világát megalkotó szerző
engedélyével került elkészítésre és kiadásra.

A M.A.G.U.S., AVAGY A KALANDOROK KRÓNIKÁJA
a Delta Vision Kft. bejegyzett védjegye,
feltüntetése a jogtulajdonos hozzájárulásával történik.

ISBN 978-963-395-192-7

ISSN 1789-5847

Minden jog fenntartva

www.deltavision.hu
info@deltavision.hu

Delta Vision Kft.
1092 Budapest, Ferenc krt. 40.
Telefon: 36 (70) 322-3093

Ritának, türelméért

első nap

Az Égi Fény 3702. esztendejében

1.

A hajsza elhúzódott. Az irdatlan farkasfajzatokon lo-
vagló orkok legendás elszántságukkal űzték a prédát.
Bevett taktikájuk volt addig kergetni a vadat, amíg hi-
bázik vagy a kimerültség végez vele. Ha olykor szem
elől tévesztették, szaglásuk akkor is nyomra vezette
őket. Napokon keresztül bírtak üldözni bármit, aminek
a lába a földet érte. Beosztották az erejüket, hogy mire
zsákmányuk remegő inakkal, sajtó izmokkal, fújtató
tüdővel összeesik vagy sarokba szorulva szembefordul
velük, ők harcra készen, szinte pihenten üthessenek raj-
ta. Villogó agyarú, hatalmas wargok, hátukon gyakor-
lott harcosok, baltával-lándzsával fölfegyverkezve.

Minden törzs így vadászott, de ők voltak a leggyor-
sabb nyargalók a Farkasszellem gyermekei között: a
Holdimádók, bőrükön a vipera tetovált jelével. Náluk

a nőstények forgatták a fegyvert, akik könnyebbek lévén, kevésbé terhelték le a wargokat; és amit a többi törzs harcosaival szemben elvesztettek izomerőben, azt ellensúlyozták ravaszságukkal meg a mérgekkel, melyeket Ghazga ősanjuktól kaptak örökül.

A Holdimádók portyázó nemzetségei között akadtak olyanok, akik több vagy tapasztaltabb vadászt neveltek a törzsnek. De őket hajtotta büszke múltjuk, fiatalságuk és mohóságuk. Szomjazták a sikert, mindennél jobban vágytak rá, hogy az énekmondók dalaiban dicső őseik mellé emelkedjenek, és közelebb kerüljenek a harcos nemzetségekhez. Évszázadokba telhet, mire elnyerik ezt a rangot; ám ennek a prédának az elejtése nagy lépést jelentene a fáradságos úton.

Kedvezett nekik a hazai terep is. Gro és Ugon röghegységeiben, a saját szállásterületükön töviről hegyire ismerték a töredezett dombok, szurdokok és vízmosások minden zegét-zugát. Tudták, melyik horhosban kísértének a régmúlt árnyai; melyik ormot kell messze elkerülni, ha nem akarják magukra vonni az ősök haragját; és melyik völgyben tanyáznak nagyon is eleven szörnyek, maguknál is éhesebbek és veszedelmesebbek.

Szinte minden mellettük szólt. Már rég utol kellett volna érniük a zsákmányt, a távolság mégis alig csökkent. A harag parazsa óráról órára, mérföldről mérföldre forróbban izzott a portyázókban. Pedig rendes körülmények között a ragadozó sohasem dühös a prédájára,

még akkor sem, ha az egérutat nyer – hiszen ez a természet rendje és a hajsza törvénye, aminek mindketten engedelmeskednek.

Ám ahogy az orkok sem voltak közönséges ragadozók, úgy a zsákmányuk sem hétköznapi vad. Nem az tette különlegessé ezt az alkalmat, hogy emberre vadásztak, hisz megtették ezt gyakran, Tiadlan mocsaras lapályain éppúgy, mint a toroni hegyekben vagy a lankás Ilanorban. Az sem jelentett új kihívást, hogy a préda lóháton menekült. A vágtazó ló gyorsabb a farkasnál, de csak rövid ideig bírja ezt az iramot, származzon bár mégoly nemes vérvonalból.

Nem, a hajsza nem emiatt húzódott el, és az orkok haragját valami más szította: az, hogy ezúttal a Kard Testvériséget üldözték. Azokat a lovagokat, akiknek az ősei másfél ezer éve jelentek meg Gro-Ugonban, és vajákos hatalmukkal uralmuk alá hajtották a hat hegyvidéki törzset, hogy az ő céljaikért, az ő háborúikban hullassák a vérüket. S ha ez nem lett volna elegendő ok a bosszúra, a lovagok nyíltan és fennhéjázó göggel imádták kastélyaikban és várerődeikben Orwellát, az orkok gyűlölt teremtményét. Az átkos anyát, aki a messzi-messzi ősidőkben farkasból, emberből és ki tudja még, miből gyúrta össze mostohagyermekait, hogy azután elárulja őket – így hát csak csalárd szukaként emlegették, ha baljóslatú éjszakákon szóba került.

A Kard Testvériség nem a teremtményt tisztelte benne, hanem a hatalom forrását. A hatalomét, amellyel

leigázhatták az orkokat, hogy észak egyik vezető hatalmává váljanak. Vérrel, acéllal és varázssal összekovácsolt erővé, ami nem érdemelte ki ugyan mások ajkán az „ország” nevet, de csupán a balgák estek abba a hibába, hogy alábecsüljék. Ezeröttszáz esztendő gyűlölete szabadult fel, amikor pár éve a vén Birak gal Gas-had, a Látók törzsfőnöke megtörte a varázst és előbb a sajátjait, majd miután sorra legyőzte őket, a többi törzset is felszabadította a rabiga alól, egyesítve Gro-Ugon orkjait a Kard Testvérisége ellen. Látók és Holdimádók, Irtóztatók és Irgalmatlanok, Kacagók és Vérivók együtt, egy célért harcoltak, még hozzá saját akaratukból. Az énekmondók legöregebbje sem emlékezett hasonlóra.

A másfél ezer év azonban nem csak az orkokon hagyta rajta a bélyegét. Kénytelen-kelletlen az urak is megismerték rabszolgáikat, akiket ugyan alig tartottak többre veszedelmes, bár jól idomítható állatoknál – ám hogy a lehető legjobban fel tudják őket használni a saját céljaikra, ki kellett tapasztalniuk erősségeiket és gyöngéiket.

Menelarg várának védőseregéből öttucatnyian törték át a Holdimádók ostromgyűrűjét, és még mindig vagy harmincan maradtak közülük. Kezdetől fogva minden fortélyt bevetettek lázadó szolgálk ellen. Néhány társuk Orwellának ajánlott önfeláldozása révén megtisztították a terepet a meneküléshez, majd a kedvező szelet kihasználva felgyújtották maguk mögött a bozótost. Utá-

na egy szurdokvölgyet keresztező hidat rongáltak meg; ez némi előnyhöz juttatta őket, amit azóta is makacsul tartottak.

Éppolyan jól ismerték a nyargalók képességeit, mint a kiégett, elsatnyult növényzettel tarkított vidéket. Elkerülték a völgyek zsákutcáit; az üszökvermeket, melyek közelében rothadásnak indult az eleven hús; a sámanpecsétekkel lezárt dögkutakat, amikben ősi átkok lapultak. Kímélték a lovaikat, időnként száron vezették őket, ott itattak, ahol kellett, és nem estek pánikba, amikor felharsant mögöttük a farkasüvöltés.

Egyenrangú felek életre-halálra szóló versengése volt ez. A Holdimádókat a lázadó rabszolgák bosszúvágya fűtötte, mely a született ragadozók kitartásával párosult. Haragjukat tovább tüzelte, hogy tudták jól, fogytán az idejük. Ha így haladnak, a kardlovagok egy napon belül elérik Reagot, a Testvériség utolsó, legnagyobb és legrégebbi erősségét Gro-Ugonban.

– Szétszóródni! – ordított a nyargalók vezérnősténye, amikor köves terepre érve újra elvesztették a menekülők nyomát. A szél ismét ellenük dolgozott. Már napok óta a hátuk mögül fúj, széthordva a kardlovagok és hátsaik szagát. Tucatnyi nyomkeresője azonnal engedelmeskedett; a többiek, csaknem száz nyargaló és valamivel több warg, kihasználták a rövid pihenőt. Ittak és itattak a tömlőikből, és igyekeztek lélegzethez jutni.

A beesett horpaszú wargok lógó nyelvvel lihegtek, olykor már az orkokra kaffantva. Őket nem fűtötte a

Holdimádók gyűlölete, s a hosszúra nyúlt hajzában alaposan megéheztek és megszomjaztak. Egyesek lecsitítésához elegendőnek bizonyult egy-egy durva kezű simítás; mások csak az oldalba rúgástól juhászodtak meg.

– Ne arra, ostoba! – förmedt a vezérnőstény az egyik nyomkeresőjére. – Reag felé! – Baltájával mutatta az irányt. A keleti dombok mögül sötét füstfelhő szállt a magasba, világítótoronynál is jobban jelezve, merre van a lovagrend székhelye, amelynek pár napja még népes ork sátorváros fészkelte a tövében. A dobok szava azóta Gro-Ugon legeldugottabb zugába is megvitte a hírt. Amikor a hat törzs közül utolsóként az Irgalmatlanok is Birak pártjára álltak, a kardtestvérek megtorlásul felégették Reag alsóvárosát.

A nyomkereső idegeit kikezdhetette a hajsza, rávicsorított a parancsnokára. A vezérnőstény keze meglendült. Ő is nehezen fogta vissza magát, de végül csak a balta nyelével ütött.

– Tedd, amit mondtam! – marrant Unnarag a vérző fejű nyomkeresőre, aki szédelegve feltápáskodott és engedelmeskedett.

– Erre! – kiáltott egy másik ork, kicsit lejjebb egy keskeny vízmosásból. A menekülők már nem fecsérelték az időt cselfogásokra. Ha nem is a legrövidebb, de a leggyorsabb úton igyekeztek Reag biztonságot jelentő falai felé.

– Rajta! – kiáltotta a vezérnőstény, megsarkalva hátsát. A megtermett szuka meglódult és hatalmas szök-

kenésekkel száguldott le a völgybe, amelynek mélyén gyors sodrású, barna vizű patak csörgedezett. A meder mellett a nedves talajon jól látszottak a patkolt lovak friss nyomai. Nehéz harci mének, páncélos férfiakkal a nyergükben.

A vízmosásban nemcsak a kardlovagok haladtak gyorsabban, hanem a nyargalók is. A wargok orrát megcsaphatta a verítékező lovak szaga, mert külön biztatás nélkül fokozták az iramot. Kisvártatva megpillantották a prédát, amint a sereghajtók eltűnnek egy völgykanyarulatban.

– Utánuk! – kiáltotta Unnarag, legalább annyira saját magának, mint a wargjának vagy a harcosainak. Rajta is erőt vett a vadászat izgalma.

A lovagok ott gázoltak át a patakon, ahol a túlsó, magasabbik partszegély leomlott és könnyebben ki tudtak ugratni a vízből, ám az egyik ló megbotlott és elesett, magával rántva a mögötte haladót. Mire a lovasaik feltápáskodhattak volna, a wargok beérték őket. Egyiküknek sikerült kardot rántania, de ő is csak egyetlen farkasfajzatot tudott a túlvilágra küldeni, mielőtt eltűnt volna a szürke bundás testek alatt. Ezzel is nyert azonban egy kis haladékot a menekülőknél, a kimerült lovaknak pedig szárnyakat adott a rémület, amikor meghallották lemaradt társaik halálnyerítését és megéreztek a tömény ragadozóbüzt.

Unnarag ordított, akárcsak a többiek. Üvöltő, vonnyító áradatként rontottak ki a völgytorokból. A sík-

ságon, a felégetett sátorváros üszkös maradványain túl, a Kruesht folyó szigetén hatalmas vár emelkedett. Vaskos falai, karcsú tornyai beárnyékolták a zömök, mogorva házörzőként kuporgó hídfőerődöt az innenső parton.

A portyázókat magával ragadta a vadászösztön. Ügyet sem vetettek a füstfelhőket eregető romokra, az elszenesedett hullahalmokra, a felrebbenő dögmadarakra. Csak a port, pernyét, hamvakat felverő, szökni látszó zsákmányra figyeltek. Unnarag szinte már érezte, ahogy baltája csontokat hasít, agyari eleven húsba mélyednek. Későn vette észre a füstcsóvát húzó lövedékeket, melyek sorra szálltak fel az erőd falairól.

A követők sziklái rendet vágtak a rohamozó orkok között, a legnagyobb pusztítást viszont a cserépkorsók végezték, ezerfelé szórva az olthatatlan zöld lánggal égő naftagyantát. Az üldözők diadalmas ordításába a sebesültek fájdalomkiáltásai és sikolyai keveredtek. A hamu és pernye szagát elnyomta az égett szőr és hús bűze. A támadás lendülete végképp megtört, amikor a katapulták lövonalán belül nyílzápor fogadta a fal-kát. A hídfőerőd előtti síkság megtelt sebzetten szűkölő wargokkal és fedezéket kereső orkokkal.

Egy nyílvesző Unnarag hátasának horpaszát is átütötte, a vezérnőstény végigbukfencezett a felperzselt földön. Orra reccsenve tört el, arcát azonnal forró vér öntötte el. Kóválygó fejjel nézett körül, de mindenütt

csak holtakat és sebesülteket látott. Csupán néhány megvadult warg rohant még a menekülők után.

– Vissza! – ordított Unnarag, amikor megpillantotta a nyitott várkapun kimentő lovasokat. Ezek nem elgyötört, kifárasztott prédák voltak, hanem friss, pihent, kopját szegezõ vadászok.

– Ti ott! – kiáltott egy kisebb csoport nõstényre, akik egy romba dõlt fõsátor elszenesedett váza mögött találtak némi fedezéket. – Parittyát!

A nõstények elértették a szándékát, s hamarosan félaraszos kövek zúgtak át a visszavonuló orkok felett. Jobbára ártalmatlanul kopogtak a lovasok pajzsán, de az egyik orrba vágott egy lovat, amelyik fájdalmasan felnyerített, elkapta a fejét és kitört oldalra, egy másik pedig sisakon talált és kiütött egy lovagot a nyeregbõl. Anélkül gázoltak át rajta, hogy egy pillanatra is kiestek volna a roham lendületébõl.

Az életben maradt orkok fejüket lesunyva rohantak vissza a völgykanyarulathoz. Unnarag tudta, hogy a parittyások addig fedezik õket, amíg ki nem fogynak a kövekbõl, utána pedig fejszével, karddal és puszta kézzel harcolnak tovább, hogy idõt nyerjenek nekik. Jó harcosok és termékeny anyák voltak, a vezérnõstény sajnálta, hogy meg kell halniuk, de azt még jobban, hogy a nemzetsége elszalasztotta a nagy lehetőséget. És Higgának, az õregsámánnak is várnia kell még a lovagok irháira.

2.

A kyr romokra támaszkodó fekete vár építői soha nem felejtették el, hogy bár ellenségeik messze tanyáznak, a vár környéke, az ork törzsek szállásterületeitől ölelt vidék közel sem nevezhető baráti területnek. Aki be akart jutni a Kard Testvériség székhelyére, annak legalább három jól védett kapun kellett áthaladnia. A legkülsők a hídfőerődökbe nyíltak; a középsők biztosították a két erődből továbbvezető hidakat; a hidak végén pedig ott emelkedtek a szigetre épült vár barbakánjai.

Az elcsigázott, napok óta hajszott lovagok lépésben vánszorogtak be a nyugati hídfőerődbe. Amikor már a hídra nyíló kapu felé tartottak a belső udvaron, az erőd parancsnoka lekiáltott a gyilokjáróról a vezetőjüknek.

– Nem számítottam rád, ereni!

– Nem rajtam múltott – kiáltott vissza a másik kelletlenül. A folyó fölött átívelő, zömök híd biztos lépést nyújtott, ám fedezéket semmit. Akár két megrakott társzeker is elfért volna rajta egymás mellett, de csak ha az ökrök nyugodtak és a hajtók értik a dolgukat, különben korlát híján hamar a Kruesht zavaros vizében találták volna magukat.

A hidat számszeríjászok és kahrei gépijak vigyázták a vár kapubástyájáról. A menekülőknél nem kellett pusztító nyílzáportól tartaniuk; bár magukon érezték

a figyelő pillantásokat, rendtársaik messziről felismerték őket vértjeikről.

A barbakán szájában a kortól megfeketedett, vasalt kapuszárnyak most nyitva álltak, de amint elnyelte az érkezőket a bástya árnyéka, mind láthatták az odakészített masszív támfákat, amelyekkel pillanatok alatt ki lehetett ékelni a bezárt kaput, hogy a hídfőerőd eleste után ellenálljon a faltörő kosoknak. A belső vasrostély hangos zörgéssel, lassan emelkedett fel a lovasok előtt, arra kárhoztatva a lovagokat, hogy elviseljék a leszűrődő olaj, szurok és nafta szagát. A vár ostromra készült.

A kapubástya mágikus fürkészéssel megerősített védművein keresztül egy széles, kövezett, dél és nyugat felé enyhén lejtő udvarra jutottak. A falak mellett meghúzódó műhelyekből, karámokból és istállókból áradó ezernyi zajt a téren kavargó sokaság kiabálása változtatta zsongássá. A levegőben a falak erősítésénél használt mész és fűrészpor szagába az istállóknál és műhelyeknél cserzett bőr, füst, vér, izzadság és trágya bűze keveredett.

Teljes fegyverzetű talpasok figyelő szemei előtt rabszolgák, szolgák, cselédek, lovászok, apródok és fegyvernökök sürgölődtek. Sokan félve pillantottak az érkezők mögé, mintha az ork seregek már a sarkukban lennének, aztán röpké megnyugvás után, hogy az igazi veszély még nem fenyeget, folytatták a munkájukat. Állatokat tereltek, hordókat gurítottak, hatalmas

kondérokát és alaposan megpakolt fonott kosarakat cipeltek.

Az ereni lovag azt vette észre, hogy a katonák vagy nyíltan megbámulják, vagy gyorsan elkapják róla a tekintetüket, a rabok és közrendűek pedig csak a szemük sarkából pillantgatnak rá. A fogai csikorogtak, ahogy dühében összeszorította állkapcsát. Nem számított üdvivalgásra, elvégre elvesztett egy rábízott erődöt, de ezt a fogadtatást akkor is méltatlannak érezte. Századmagával védett egy rönkvárat több ezer orkkal szemben.

Ingerülten és társaihoz hasonlóan elgyötörten, megmacskásodott lábbal szállt le kimerültségtől reszkető hátságáról.

– Köszönöm, istennőm – suttogta maga elé. Menekülés közben megfogadta, hogy ha túléli, hálaáldozatot mutat be, és szavának is akart állni, de nem érezte úgy, hogy most képes lenne rá. Bele kellett kapaszkodnia a nyeregkápába, hogy talpon tudjon maradni.

Végre tucatnyi lovász és apród sietett a segítségükre, amikor egy tekintélyes külsejű, idősebb férfi érkezett és intett nekik. Branig elé lépett és kimért, de tiszteletudó főhajtással üdvözölte. Fekete tabardjának sárga hasítása akkor is elárulta volna, hogy a hadúr személyes szolgálja, ha nem ismerik egymást csaknem két évtizede.

– Az Úrnő vezérelt Reagba, Egar din Branig!

– Meg egy falka holdimádó nőtény, Yehan – felelte keserűen a lovag.

– Szomorúan hallom, uram. – A szolga hangjában nem csendült érzélem. Igaz, tíz éve ugyanígy fogadta azt a hírt is, hogy a sagrahasi síkon a rendnek csaknem hétezer lovagja veszett oda.

– A nagymester? – pillantott Branig önkéntelenül a belső várfal fölé magasodó Hadúrtoronyra.

– A tanácsával ülésezik.

– A kicsivel vagy a naggyal? – A kistanácsot a negyedik fekete hadúron kívül a pecsétőr, a két reagi nagyúr és a főpapnő alkotta, néhanapján a várnaggyal együtt; a nagyot a lovagrend minden rangbéli méltósága, az összes vár, erőd és rabszolgapgazdaság vezetői.

– A... kicsivel – felelte Yehan, de arca megrándult, miközben mondta. – Arra kért, hogy vezesselek hozzá haladéktalanul.

Branig irigy pillantást vetett társai után, akik körül cselédek és apródok szorgoskodtak, hogy mihamarabb ételhez-italhoz és pihenőhöz jussanak; aztán intett a tabardos szolgának, hogy indulhatnak.

Átvágtak az udvaron, és a túloldal meredek grádicsain felhágva egy kisebb oldalkapuhoz értek. A vaskos ajtó mellett, két öl magasan, hogy az egész udvarról jól látható legyen, egy friss hulla rohadt acélpántokból kovácsolt, hengeres ketrecben. A szerkezet minden egyes szellőkésre nyikorogva kilendült, dögszagot és légyfelhőt árasztva magából.

– Ki volt? És mit vétett? – intett fejével a tetem felé Branig.

– Az orkok felügyelője. Pár napja fellázadtak a várban lévő páriák. Úgy gondolták, eljött az ő idejük és felkoncoltak néhány lovagot, mielőtt sikerült levágni őket. A pusztítás nagyura úgy ítélte, a felügyelőnek fel kellett volna készülnie a lázadásra. Jobbnak látta, ha példát mutat.

– Harnulf nagyúr? – Az ereni igyekezett semleges hangot megütni, hogy kérdése csak érdeklődést tükrözzön, megvetést ne. – Az efféle ügyek intézését megszokta hagyni Demer várnagynak. Ha meg annyira fontos volt a példa, miért nem Agron nagymester ítélkezett?

Alig hitte el, hogy épp csak visszaért Reagba, és máris a rend átkozott hatalmi harcaiba, tisztségek, rangok, előjogok kusza szövevényébe csöppent. Két éve, mikor kinevezték Menelarg hadmesterének, örömmel hagyta maga mögött az itteni belviszályokat, melyek most úgy húzták vissza, mintha mocsárba lépett volna.

– A nagyúr úgy döntött, saját kezébe veszi a döntést – felelt Yehan hasonlóan színtelenül, egyetlen hanggal sem utalva rá, mit gondol az esetről. – A nagymester épp a környéket járta a kíséretével, hogy meggyőződjön róla, a város felgyújtása után valóban nem maradt élő ork egynapi járóföldön belül – tette hozzá, miközben bentről beengedték őket a belső várba. Arra nem tért ki, hogy mit szolt Harnulf nagyúr önkényes lépéséhez Meron Demer várnagy, akinek előjoga és kö-

telessége lett volna megbüntetni az orkok felügyelőjét; Branig úgy döntött, inkább nem erőlteti a kérdést.

Amint bezárult mögöttük az oldalkapu, a zajt és a bűzt mintha elvágták volna. A magas falak és tornyok hűs árnyékokat vetettek a kyr mintát követő belső vár kövezett udvaraira és üde kertjeire. Errefelé nem égett ki a növényzet, kellemes lugasok nyújtottak enyhet a perzselő melegben. Branig és Yehan előtt a vár második legmagasabb épülete, a Hadúrtorony emelkedett, fekete köveit több szint magasságig benőtte a repkény. Jobb kézre az Úrnőtorony állt, mellette Orwella szobrokkal és vízköpőkkel ékített katedrális; balra a zömök Tharr-torony eltörpült a gigászi Sárkánytorony előtt.

A lovagok elszórtan beszélgető csoportjain és a méltóságteljesen vonuló sárga kendős boszorkányokon ugyanúgy érződött a feszültség, mint a külső vár lakóin, de itt a zsvaj helyett a szokatlan némaság adott neki hangsúlyt. Odakint egymásra zsúfolódtak a rend különböző erődjeinek és Reag városának közrendű menekültjei, idebenn azonban nyomát sem lehetett látni a szokásos nyüzsgésnek.

A legutóbbi zászlóháború, szám szerint a tizennegyedik, már hat éve véget ért, amikor a vörös hadurak diadalmas szövetsége békét kötött a legyőzött fekete hadurakkal, köztük a negyedik éjszínű lobogó hordozójával, a Kard Testvériség nagymesterével. Ám míg Északföldre többi országában megkezdődhetett az

újjáépítés, a háború sebeinek begyógyítása és – alighanem – a készülődés a következőre, Gro-Ugonban nem nyugodtak a fegyverek. A kardlovagoknak hagyományos ellenségeik helyett korábbi csatlósaikkal, az ork törzsekkel kellett folytatniuk a harcot, amitől alaposan megcsappant a számuk. Talán pár ezren, ha maradtak a több tízezerből.

A belső vár zöldellő kertjein és díszes kerengőin áthaladva Branig újra látta, hogy többen megbámulják, régi ismerősei pedig kerülik a pillantását. A Hadúrtorony előtt, a gyakorlóudvar túloldalán, amit az első próféta, Hawane Karylia zöldpatinás szobra ékített, megállította és maga felé fordította az idős szolgát.

– Yehan, mi folyik itt?

– Mire gondolsz, uram?

– Az a nagypofájú aszisz lovag, Harnulf embere, aki Karylia szobortalapzatát támasztja...

– Delyd Gomenna.

– Az. Utál mióta egy tornán kivettem a nyeregből. Most meg úgy vigyorgott rám, mintha végre akasztani vinnének. Zakul viszont elfordult, amint meglátott. Orwellára, megmentettem a seggét Sagrahasnál, és kiálltam mellette, amikor gyávasággal vádolták tavaly! Szóval, mi folyik itt?

Yehan nem nézett félre, egyenesen viszonzta a pillantását. Hosszú pillanatokig nem szólt, majd aprót biccentett, ahogy döntésre jutott magában. Úgy tűnt, valamiért még mindig kedveli az erenit.

– Renn-re Hassynt árulásért kivégeztette a nagymester.

Branig érezte, hogy kifut az arcából a vér. A toroni nem csupán a hadúr szárnysegédje volt, de egyben a büntetés nagyura, a lovagrend egyik legfőbb méltósága is. És nem mellékesen az ő személyes pártfogója és barátja. A rendben mindenki Orwellát és e világi helytartóját, a nagymestert szolgálta, de a renden belüli hierarchiában legalább annyit számított, hogy kikinek a köreihez tartozik, mint a személyes képességei. És ha az urat árulással vádolták, annak árnyéka a pártfogoltjaira is rávetült.

– Mikor?

– Ma három napja – felelte Yehan színtelenül.

– Miféle árulásért?

– Nem tudom – vont vállat az idős szolga. – Senki sem tudja. Csak a nagymester, a pusztítás nagyura, a pecsétőr és a főpapnő volt jelen.

– És most is ők üléseznek. – Branignak meg kellett támaszkodnia a torony falán. Érezte, hogy az elmúlt napok hajszája megköveteli az árát. Hiába próbált gondolkodni, nem jutott eszébe semmi, ami arra utalt volna, hogy a mestere árulást fontolgatna. – Legalább értem, miért örül Gomenna – tette hozzá keserűen. Azt is értette, miért csodálkoznak a katonák és a lovagok, hogy itt látják. Nem azért, mert azt hitték, meghalt az orkokkal csatázva, hanem mert feltételezték, hogy ha túlélte, akkor elmenekül. Minél

messzebb Reagtól. Ehelyett idejött, ahol sok jóra nem számíthat. Ahogyan élvezte a toroni nagyúr emelkedésének előnyeit, úgy számított most mindenki arra, hogy vele fog bukni. És senki nem óhajtott csatlakozni hozzá.

Intett Yehannak, hogy mehetnek, majd gondolataiba merülve szegődött a nyomába.

A nagymester tanácsterméhez számos, különös módon összekapcsolt termen és lépcsősoron keresztül vezetett az út. Aki ismeretlenként próbált eljutni a rend belső szentélyébe, arra temérdek tévút, zsákutca és csigaházként önmagába forduló útvonal várt. Az ősi romokon felhúzott Hadúrtorony, mint erőd az erődben, féltékenyen óvta titkait, kincseit és gazdáit.

Branig alig állt a lábán, mire a tanácsterem ajtajához értek. Yehan határozott mozdulattal bezörgetett az intarziás műremeken, majd válaszra nem várva benyitott és bejelentette az érkezőt.

– Egar din Branig, a Kard testvére, a hit védelmezője, a fekete lobogó őrzője, Menelarg várának hadmestere, a...

– Elég lesz. Tudjuk, kicsoda – hallatszott a hadúr halk, de határozott hangja. – Gyere be!

Branig belépett a fényűző tanácsterembe. Körben a falakat enoszukei selyemképek és toroni festmények díszítették, az alkóvokban aprólékos műgonddal készített hangszerek pihentek állványaikon, a nagymester, Arnil dhu Agron kedvtelésének lenyűgöző

eredményei. Fényes fogak feszítették egy hárfa ín-sodratú húrjait, karcsú bordavázak ölelték az elegáns nyakú mandolinokat. Mint minden magára valamit is adó mesterember, a hadúr is meggyőződéssel vallotta, hogy az igazi hangszernek lelke van. Épp ezért alkotásait általában emberekből, ritkábban törpékből vagy óriásokból, a kedvenceit pedig elfekből készítette. Vonzódott a hosszúéletűekhez, és sokat látott, gyönyörűen szóló lelkükhöz. A szoba igazi éke, az elfek szent uscayha fájából faragott asztal is őket idézte. Lakkozott felületén halványan tükröződött a körülötte ülők képe.

Az asztalfőn ülő nagymesternek, Északfölde negyedik fekete hadurának arcán mély nyomokat hagytak az elmúlt évtized kudarcai. Hajdan fekete haja, szakállja megritkult és vasszürkébe fordult, homlokába, szem-szája szegletébe ároknyi ráncok mélyedtek. Csupán továbbra is egyenes tartása és a hideg-kék szemekben honoló keménység mutatta, hogy a nehézségek ellenére sem tört meg. Azt azonban Branig nem tudta leolvasni az arcáról, hogy mit akar most tenni vele. Egyből a kivégzőhelyre viteti, vagy kap esélyt tisztázni magát? Bármilyen is legyen a vád ellene.

A nagymester jobbán magas, királynői megjelenésű nő ült ezüsttel hímzett kék selyemruhában. Ovális arcát szőke hajzuhatag keretezte, kék szeme érdeklődve csillogott, telt ajkain halvány mosoly játszott. Kezét a méregdrága és az elfek szemében szentségtörő asztalon

nyugtatva enyhén előredőlt. Branig nem ismerte, de más körülmények között szívesen szentelt volna neki több figyelmet, mert a ruha kivágása ígéretes idomokat sejtetett. Óvatosságra intette azonban, hogy előkelő helyet kapott a kistanácsban, tehát magas rangú, és befolyásos vendég lehet. Ahogy a szőkeség ránézett, a férfi lepkeszárny finom tapogatózást érzett az elméjén. Magában istennőjéhez fohászkodva megerősítette szelleme védműveit. Mintha mestergerendát hajított volna egy arrafelé kóborló pillangóra.

A nő mellett helyet foglaló idős, kopasz, sasorrú, gondosan borotvált férfiról annál jobban tudta, hogy kicsoda. A sempyeri Nogren Gillom több mint három évtizede töltötte be a pecsétőr tisztét. Szokásos merev tartásával, egyenesen ült, nem dőlt kényelmesen hátra. Visszafogottan nézett a belépő lovagra, csupán enyhén felvont szemöldöke jelezte, nem számított rá, hogy még látni fogja.

Velük szemben a kistanács két másik állandó tagja ült. A hollóhajú, középkorú Harnulf cwa Manigann a pusztítás nagyura volt, a rend második embere; gúnyos mosolya láttán Branig legszívesebben kardot rántott volna, de türtőztette magát. Az ilanorival régóta kölcsönösen utálták egymást. Renn-re Hassyn befolyása eddig megvédte őt a haragjától, de erre már nem számíthatott. Csak remélni tudta, hogy a rendnek és személyesen a nagymesternek tett szolgálatai elég súllyal esnek latba, hogy ne végezzék ki most azonnal.

Harnulf mellett Reag főpapnője, a ráncos képű Sylirian Erosa ült, aki alacsonyságát kyr felmenőkre utaló fakószínű hajának magasra tornyozásával próbálta ellensúlyozni. Branignak korábban nem sok dolga akadt az erigow-i nagyasszonnyal, de tudta róla, hogy kitartása és erőszakossága egy harci kutyának is becsületére válna. Renn-re általában elismeréssel emlegette, bár többször megmosolyogta előnytelen öltözködése és a kicsinyes gyűlölete miatt, amit a szép nők iránt táplált.

A lovag az asztal elé lépve térdet-fejet hajtott.

– Állj fel! Jelentést! – A hadúr hangjában Branig nem érzett neheztelést vagy haragot. Igaz, mást sem. Térde, dereka, háta tiltakozott a mozgás ellen, ahogy felegyenesedett, de kihúzta magát és a nagymester szemébe nézett.

– Menelarg elveszett. A...

– Úgy érted, elvesztetted – helyesbített gonoszul a pusztítás nagyura. Szemmel láthatóan élvezte a helyzetet.

– Nem, nem úgy értem. Nagyúr. – Kelletlenül adta meg a másoknak a tiszteletet, de nem látott más lehetőséget. Itt és most nem. Harnulf cwa Manigann lovagot nem csupán rangja védte a haragjától, varázshatalma is jelentősnek számított és kardforgatóként is kevesen értek fel vele. – A menelargi pusztítás nagyura adott parancsot a kitörésre azt követően, hogy az orkok ránk gyújtották a várat.

– Ha még élt, amikor kitörtetek a várból, hol van most? – folytatta az ilanori színpadiasan körülnézve.

Dögölj meg, rohadék! – gondolta Branig. *Élvezed, ugye? Hogy elesett egy olyan erőd is, ami Renn-réhez húzott, nem hozzád.* Fennhangon azonban így szólt:

– Az istennő magához vette. Ezüstös vértjében meszsziről látszott, hiába igyekeztünk takarni. – Továbbra sem tudott leolvasni semmit Agron nagymester rezzenetlen ábrázatáról. Tíz éve a sagrahasi síkon Branig éppúgy a testével fedezte őt, mint pár napja a menelargi nagyurat. Akkor őt érte a nyílvessző, most egy ork hajítódárda megtalálta az utat. – A Holdimádók kilőtték alóla a lovát, és...

– Holdimádók? Ráadásul nőstények előtt futottatok el? – vágott közbe ismét az ilanori gúnyosan.

– Úrnőm megtanított rá, hogy ne becsüljem alá a nőket – felelt Branig oda sem fordulva, továbbra is csak a nagymesterre nézve, de szeme sarkából látta, hogy Erosa nagyasszony ajka elégedett félmosolyra húzódik.

– Folytasd! – törte meg a közjük ereszkedő csendet Arnil dhu Agron.

– Második napja ostromoltak minket, amikor a várban lévő Irgalmatlanok fellázadtak. Megölték az őreiket és ledöntötték a rúnatornyot. Végeztünk velük, de ezután a Holdimádók már lángba tudták borítani a várat.

– Miért nem szabadultatok meg tőlük idejében?

– A támadók holdimádó portyázók voltak, ráadásul a többségük nőstény. A mi orkjaink az Irgalmatlanok páriái, akiket a rönkvár erődítésére hozattunk. Senki nem gondolta volna, hogy ezek valaha képesek lesznek összefogni.

– Veszteségek?

– Százötven lovag, nagymester. Kétszer ennyi talpas és még ugyanennyi mesterember, cseléd, szajha, rabszolga...

– Nem érdekes – legyintett a hadúr.

– Két leányom is szolgált Menelargban, hadmester. Mi lett velük? – kérdezte erős, reszelős hangján Erosa nagyasszony, majd lapos pillantást vetett az asztal túloldalán ülő nőre, és hozzátette: – Meg a boszorkányokkal?

– Az ostrom második napjának hajnalán a boszorkák megpróbáltak megszökni a rejtekúton. Hárman majd kéttucatnyi lovagot és talpast béklyóztak észrevétlenül magukhoz. Némelyiket varázssal, másokhoz az sem kellett. Levágtuk őket, amilyen hamar csak tudtuk, de az orkok így is felfedezték a rejtekutat. Kis híján betörték rajta, ám végül sikerült rájuk omlasztani. Az egyik boszorkányt elfogtuk, őt a papnők még aznap feláldozták istennőnknek – fordult Erosa nagyasszony felé, aki széles békaszáját elégedett mosolyra húzva biccentett neki, hogy folytassa a beszámolót.

– Ami a papnőket illeti, az egyik valahogy elmene-
kült, mielőtt a lángok felcsaptak volna. Egyszer csak

nem találtuk. A másik nyilat kapott a csípőjébe. Majdnem leszakította a lábát. Magam adtam meg neki a kegyelemdöfést.

– Orwella legyen hozzá kegyes! – fohászzkodott a főpapnő, és közben ösztönösen istennőjük szimbólumára helyezte a kezét. Az előfémből kovácsolt szív körül két fehérarany kígyó tekergett, szemük kék gyémántszilánkjai kivillantak ujjai közül. – Adjon neki könnyű túlvilági létet és küldje vissza hozzánk új testben, teljesedjék ki bosszúja mihamarabb!

A nagyasszonnyal szemben ülő szőke nő a hadúrhoz hajolt, és sűgva kérdezett tőle valamit, mire az tűnődve összevonta a szemöldökét.

– De igen, ő volt az – felelte hangosan, majd egy újabb suttogva feltett kérdésre hozzátette: – Egyike a legjobboknak. Legyen, ahogy akarod. – Újra Branighoz fordult, az ismeretlen nő felé intve. – Endeline Ti’Loasol úrnő a fidiori boszorkányrend követe rendünknél. Holnaptól mindenben a rendelkezésére állsz. – Majd némi szünet után, mikor Branig nem válaszolt: – Igen?

– Az orkok nemsokára Reag alá érnek, nagymester. A falakon vagy a kitörésekben több hasznomat vennéd.

– Örülj, hogy nem végeztetünk ki, mint az áruló mesteredet, kutya! – csattant fel pusztítás nagyura, de Agron hadúr apró, szinte észrevehetetlen ujjmozdulatára elhallgatott. A nagymester nyugodt, de ellentmondást nem tűrő hangon szólt:

– Az orkokkal elbánunk, hadmester. Menj pihenni, alig állsz a lábodon!

3.

Alkonyodott, mire Unnarag és portyázói megérkeztek a Holdimádók zshivajgó haditáborába. A wargok nyelve lógott a fáradtságtól és szomjúságtól, lovasaik is alig bírtak a nyeregben maradni.

Több tízezer ork nőstény és hím, sok ezer rabszolga és pár száz warg tömény szagát nem tudta elnyomni a sok sürgés-forgással felvert por, a sátrak bőrének, a tábortüzek füstjének otthonos illata sem. A farkasfattyak kaffogását ork kiáltások és szitkozódások ellenpontozták.

A sereg nagyjából félkörben helyezkedett el egy sziklaszál körül, melynek tövében forrás fakadt. Középen, a friss vízhez legközelebb, ahol még nőtt némi satnya fű és a föld sem száradt kőkeményre, a vezéri és a sámánnemzetség farkasgereznáját csattogtatta a szél. Tőlük nem messze ütöttek tábort az énekmondók, és e három nemzetséget fogta óvó gyűrűbe a négy harcos nemzetség és a kovácsok sátrai. Rajtuk kívül, a valódi hatalomtól távol tanyázott a sereg felét kiadó portyázó népség. A lustán kanyargó patak környékét sárosra dagasztotta a szomjas tömeg.

A törzs kevés emberi rabszolgát, de annál több goblint hozott magával. Előbbiek nem bírták volna

az iramot, utóbbiak viszont rendszeresen jó szolgálót tettek nyílfogóként, hordárként és warg eledelként. Hogy meg ne szökhessenek, a pária nemzetségek a tábor külső peremén őrködtek. Megvetett senkik, becsületüket vesztett családok leszármazottjai, de arra jók, hogy őrizték a rabszolgákat és felfogják a tábort érő első támadást. Épp csak elmondhatták magukról, hogy holdimádó vérből valók, ezzel máris többre tartották magukat azoknál senkiháziaknál, akik egyetlen törzshöz sem tartoztak. Ahogy azok minden vágya az volt, hogy valamelyik törzs befogadja őket, úgy akartak a páriák a portyázók közé emelkedni. Ehhez azonban bizonyítaniuk kellett, hogy érdemesek rá.

Életük árán is őrizték a tábort, miközben legalább annyira figyeltek befelé, mint kifelé. Mellettük, nagyjából szabályos közönként botra feszített viperabőrök jelezték ma éjszakára a Holdimádók felségterületét, távol hagyományos szállásterületüktől.

Unnarag irigyen nézett harcostársai után, akik a hátasaikkal együtt a sárban cuppogva gázoltak a patakhoz. Neki nem adatott meg a korai pihenés, hiszen tudta, az öregsámán már várja. A portyázók jól ismerték, más nemzetségekből valók is intettek neki, amikor levedző csomagjával a kezében keresztülvágott a táboron. Az elismerés elenyészett, mikor a harcosnemzetségek területéhez ért, az ottaniak szótlan fensőbbiséggel néztek keresztül rajta. Igaz, legalább kötekedés nélkül átengedték soraik között.

Az öregsámán bivalybőr sátra a patak túlsó partján állt, egy vonalban a törzs matriarchájával az innes oldalon. A sámánok valamennyi törzsben kiemelkedő megbecsülésnek örvendtek, és ebben a Holdimádók élen jártak. Elvégre egy törzsről származott a két nemzetség, hisz Ghazga, akitől a sámánok vérvonala eredt, az ősidőkben vezéri nemzetségbe született, és úgy vált a törzs matriarchájává.

A sámánok őreinek homlokára vörös viperát festettek. Alaposan megszaglászták a vezérnőstényt, horkantva köptek, amikor a csomagjához értek, de aztán beleegyezően morrantak és lándzsájukkal mutatták az utat. Mintha nem tudta volna a táborban mindenki, hol találja Higgát.

A vénség még azelőtt lett a törzs öregsámánja, hogy Unnarag anyja megszületett volna. Egész nemzedékek születtek, nőttek fel és haltak meg úgy, hogy számukra Higgsa neve és az öregsámán tisztsége ugyanazt jelentette. Az énekmondók szerint ugyanennyi idő alatt már az ötödik matriarcha került a törzs élére. A feje tetejére álló világban, ahol az orkok felszabadultak a fekete lovagok hatalma alól és soha nem látott egységbe tömörülve szálltak szembe rabtartóikkal, az öregsámán testesítette meg az állandóságot.

Higgsa már várhatta, mert senki nem állt az útjába, amikor Unnarag a kipárolgásoktól, gyanús nedvektől, illatos füvektől, zsírtól és pipafüستtől szaglós sátorhoz

lépett, és senki sem zavarta el, amikor meghallotta a bentiek beszédét.

– ...nemcsak mert a vipera lánya tanácsolta, hanem mert ezt láttam álmomban is!

– Ez nekem bűzlik.

– Eddig mindenben igaza volt. – Higga nyugodt hangja elárulta, hogy a kedvenc unokájával beszél. Csak Budrud mondhatott neki ellent anélkül, hogy kivívta volna rettegett haragját.

– Eddig igen. De miért csak most jelent meg? Miért nem korábban?

– Most van rá szükség. Gyere be, Unnarag, ne ácsorogj odakinn! – harsant fel az öregsámán, mire a portyázó majdnem kiejtette a kezéből nehezen szerzett zsákmányát. Odabentről nem láthatták, szagát el kellett nyomnia a sátor bűzének. Kapkodva, esetlenül lépett be a nyitott sátorlapon.

– Hallgatóztál? – förmedt rá az ifjabbik sámánaszony, maga is több felnőtt ork anyja. Higga mogyoróbarna szemeit örökölte, de külsőre ezzel véget is ért közöttük minden hasonlóság. Az öregsámán arcát ezernyi ránc szabdalta, tartása alaposan meggörnyedt, így jókora, erőteljes válla, vaskos dereka és a számtalan szüléstől széles csípője miatt tömörszerűnek hatott. Hozzá képest az unokája szinte sudárnak tűnt, pedig termete alapján harcosnak is nézhették volna, amit csak megerősített a bal halántékától az álláig húzódó tarjagos sebhely. Sötét haját szigorúan összefonta, míg nagyanyja tarkopasz

fejét csak egy halvány, májfoltoktól alig látszó tetoválás díszítette. Leginkább azonban a szaguk különbözött. Budrud a termékeny, életerős nőstények élénk illatát árasztotta, míg a vén sámán az öregség savanyú, meddő bűzét, amibe bő fél évszázad főzeteinek, keverékeinek, kenőcseinek emléke keveredett.

– Hagyjad! – legyintett tollakkal díszített sámánbotjával nagyvonalúan Higga. – Én hívtam. Mit hoztál?

Unnarag az öregsámán kezébe nyomta a hóna alatt szorongatott, bűzlő csomagot, ő pedig azonnal nekilátott a kibontásának. A portyázók hat gondosan megnyúzott ember felületesen kikészített bőrét tekerték egymásba, és Higga óvatos kezekkel terítette ki őket egymás mellé. Befedték a sátor jó részét, a padlóként szolgáló öreg kiméragereszt, eltűnt alattuk a medvebőrökből összerótt fekhely és a sárga sámánjelekkel vésett faláda is.

– Elég vékony a karjuk – emelte meg az egyik bőrt Budrud. – A lábuk meg feleslegesen hosszú.

– Az – bólintott rá az öreg. – Hol a többi? – fordult Unnarag felé.

– Ennyit sikerült épségben elhozni. A többit megtépték a wargok, vagy annyira összevagdaltuk, hogy nem lehetett rendesen megnyúzni őket – mentegetőzött a vezérnőstény, ösztönösen hátrálva egy lépést. Azt mesélték, a vénség egyszer haragjában leköpött egy hímet, aki nem állt el időben az útjából. A szerencsétlen ott rohadt el helyben.

A rosszallás világosan érződött az öregsámánon. Homlokán tovább sokasodtak a ráncok, torkából mély morgás tört elő, ahogy szemügyre vette az irhákat.

– Ezek nem jók, már rohadnak – gyűrt gombóccá és vágott a portyázóhoz két irhát. Unnarag arcán nedvesen toccsantak a büdös csomók. – Már bőrt se bírtok rendesen kikészíteni? És hol vannak a fejek? Megmondtam, hogy azzal együtt nyúzzátok meg őket! És sokkal több kell!

A vezérnőstény megállta és nem szólt. Egyszer már feleselt, akkor Higga visszakézből pofon vágta. Nem hajolt bele az ütésbe, a jóval fiatalabb nőstény mégis úgy érezte, mintha valaki husáanggal csapta volna képen. Így most inkább csak magában dühöngött. *Mégis, hogy képzelte? Hogy majd megállunk üldözés közben bőrt cserzeni? Portyázók vagyunk, nem tímárok!*

– Ghazgára! – morgott tovább a vén nőstény, ahogy visszafordult az irhákhoz. – Miért kell mindent többször elpofáznom? Nem vagyok én énekmondó...

A két fiatalabb nőstény némán várta, hogy Higga haragja lecsillapodjon. Ezúttal sem tartott sokáig.

– Miközben kergettétek a menelargiakat... nem látál egy hegyet, amit mintha kettévágtak volna egy hatalmas baltával? – kérdezte a portyázót témát váltva, mire Budrud méltatlankodva fújtatott, oda sem figyelve a fejét rázó Unnaragra.

– Túl sok mindennel foglalkozol, nagyanyó! A háború, a szövetség a Látókkal, ezek... – intett az ifjú-

sámán a kiterített bőrök felé – ...és akkor még az a hegy is.

– Mindet láttam az álmomban – simogatta meg Higga az övére fűzött, kortól sárga koponyát, amiből az álomfőzetet szokta inni. – Minddel törődni kell!

Unnarag igyekezett meghúzódni a háttérben, mert úgy érezte magát, mintha megint akaratán kívül hallgatózna. Nem akart ő kettéhasított hegyekkel foglalkozni, még annyira sem a többi törzssel. Csak szabadulni szeretett volna innen, vissza a társaihoz. Ehelyett marta Higga elégedetlensége és félt, hogy épp az ő jelenlétében fog összecsapni a törzs két leghatalmasabb sámánja.

– Bízd akkor rám valamelyiket – kérte nagyanyját Budrud, elvéve a bírálat élet. Nem vonta kétségbe az öregsámán ítéletét, sem alkalmasságát. Nem hívta ki párbajra.

– Jó – biccentett némi tűnődés után Higga. – Elvégre a te lányod. Rajtad áll a szövetség megerősítése. Te pedig – fordult a portyázóhoz – meg fogod nekem találni a kettéhasadt hegyet.

– Hogy én? Mikor? Hogy? – hebegett Unnarag. Elképzelni sem tudta, miről beszél a vénség.

– Igen, te. És nem tudom. De álmomban láttalak a tövében. Egyedül voltál és nagyjából olyan idős lehetél, mint most.

– De hát holnap indulunk Reag ellen!

– És mégis, valahogy, valamikor meg fogod nekem találni. Most elmehetsz!

Unnarag sebesen kotródott ki a sátorból, maga mögött hagyva a két sámánt a terveikkel és rejtélyeikkel. Azt se tudta eldönteni, egyáltalán kapott-e egyenes parancsot, hogy elinduljon megkeresni valamilyen Ghazga-verte hegyet, vagy bármit is csinál, előbbutóbb belebotlik. Vezérnőstényként egyértelmű kötelességei voltak, vezetnie kellett az övéit és mindent megtenni annak érdekében, hogy a nemzetségét a portyázók közül a harcosok közé emeljék. Nehezen tudta elképzelni, hogy ezt egy hegy keresgélésével segítené elő ahelyett, hogy részt venne a gro-ugoni törzsek legnagyobb háborújában.

Bosszúsan fújtatott. Sajogtak az izmai az egész napos vágatótól és a harctól. Sóhajtva mély levegőt vett, majd elindult a portyázói felé.

Már felkelt az első hold, a Viperaszellem keskeny vörös sarlója, mire végre visszaért övéihez, levethette bőrpáncélját és kényelmesen kinyújtózhatott egy jókora tűz mellett.

A táborban itt-ott még a sátorveréssel járó lárma hallatszott, valahol a közelben a nevet még nem szerzett gaugok játszottak egy Menelargban élve elfogott emberrel, aki újra és újra felordított fájdalmában, de hamarosan ő is végleg elcsendesedett. A legtöbb helyen már a vacsorára készültek és a környéket sülő hús ínycsiklandozó illata, majd az esti zabálás zaja töltötte be.

Egy ideig csend és béke telepedett a sok ezer, háborúra készülő nagyragadozóra, ahogy a tábor lustán és

elégedetten emésztett. Később, de még mielőtt kék nővére csatlakozott volna a vipera holdjához az égen, előkerültek a csörgők, sípok és dobok. Az énekmondók legjobbjai persze a tábor közepén adtak bizonyoságot tudásukról, a portyázók közé azok jutottak, akik még csak tanulták az ének és a dal varázsát. Unnaraghoz legközelebb egy fiatal dobos telepedett le, jókora tenyerével lassan, finoman a pihenő szív ütemére verte a kifejlesztett antilopbőrt. Csupán egy hím volt, de annak legalább tetszetős. Széles válla, erős mellkasa, törött orra arról árulkodott, elől vonul a csatába, mint a rokonai. Sárga szemében kajánság csillogott, a hangja pedig mélyen morgott, mint a barlangi vízesések, hogy hallatán a nőstényekben egy pillanatra bennakadt a lélegzet.

– Miről énekeljek? – kérdezte, miközben sürgető ritmust ütött a dobján, újra és újra. *Miről? Miről?*, kérdezték az ujjai.

– Harcról! Háborúról! – ordították többen is.

– Gaugokról! – kiáltotta egy fiatal nőstény, mire többen felnevettek.

– Ghazgáról! – A törzs ősi matriarchájáról, a mérgek mesteréről szólt a Holdimádók legtöbb dala. Hogyan játszotta ki gyűlölt teremtmőjük átkát, hogyan vált halhatatlanná és hogyan lett a Nagy Viperaszellem párja. *Miről? Miről?*, faggatta az orkokat a dob.

– Vadászatról!

– Gae Bholgáról – követelte egy vén, sebhelyes képű matróna, de lehurrogták.

– A szukáról! Énekelj Reagról és a csalárd szukáról!
– kiáltotta Unnarag, és a hím szeme felvillant, keze megállt a levegőben. Többen közelebb húzódtak, hogy jobban hallják a regét és erőt merítsenek egymás társaságából. Ahogyan hőseik regéje büszkeséget, a teremtésüké szomorúságot és dacot ébresztett bennük, ezúttal azonban erőt is adhatott a közelgő harchoz.

A dob lassú lüktetéssel kelt életre, s mellé mély, dörögő hangon társult az ének, az óidők sötétjének dala. Az énekmondó hangjára árnyakból és a tüzek füstjéből, formákból és szagokból alakot öltött a múlt. Barlang mélyén gyúló láng és borzas toportyánok formázódnak meg, majd tűnnek el egy sötét, irdatlan alak anyagtalan karmai között, hogy aztán délceg orkok szülessenek belőlük.

*Fortyog az üst és lobban az ősláng lenn, a hegyeknek
gyomrán, messze s távol a sok más égi hatalmas
vad dühe és feneketlen haragja elől, hogy a harcra,
égi csatára seregnyi erős nagy gyermeke készen
álljon. Az éj-anya életet kelt a hatalmas
üstjeiben: részben farkas, hogy jó szapora, s még
vad legyen; ember a más rész, fegyvert marka befogjon,
áll részint viperából fattya, a holdat imádó.
Harcra teremtett, karja erős és mellkasa izmos,
lába kitartó, széles a háta, fehér foga éles.
Számos küzdelmet megvív, ahogy anyja akarja,
boldogan ontja a vérét hűn szolgálva teremtet,*

*s századokig nem tudja, hogy átkot hordoz a lelke,
lassan nyílik fel szeme szörnyű megcsalatra.*

Az ork árnyakkal szemben más alakok kúsznak elő a füstből és az éjszakából. Magasak és alacsonyok, vékonyak és hullófejűek olvadtak egymásba a dal ritmusát követve. Idegen szagokkal telt meg a tábortüzek környéke.

*Lándzsát rászégez ember torkának, de hiábavalóan,
az nem retten ugyan, bősztón szembekacagja:
„Életem elveheted, de a lelkem örökre enyém már,
Visszajövök majd kölykeid irtani, esküszöm én, az
isteneim legyenek tanúim.” Baltát emel elfre,
ám nem fél az sem. „Hosszú, jó életet éltem,
vedd el, farkas, legközelebb tán nem jövök újra!”
Karddal üt át snil pikkelyes irháján, de a villás
nyelv csak visszasiszeg: „Te pedig hát hol leszel, ordas
majd, ha kihunysz, és szellemed is vajh hova illan?”
Mind, aki élő aljasul így gúnyolja a törzset.*

Összeolvadnak az árnyak, az orkok tömege, és a soha nem látott hatalmas sereg könyörögve lép a rettentő alak elé, hogy aztán az dühösen csapjon közéjük, mint-ha csak hangyabolyt rontana szét.

*És járul valahány a teremtő égi szakához,
színe előtt is lelket kérnek, s adjon azonnal.*

*„Újra meg újra szülessünk, mint más, és ne enyésszünk!”
Rettentő düb gerjed a kígyó isteni szívben.
„Szolgák vagytok, mit követeltek? Vissza a harcba,
hol helyetek! S én életet adtam, visszavegyem tán?
Búsak a törzsek, halniuk itt kell; büszke vezérük
meghátrálni nem engedi őket. „Sújts le reánk, te
szörnyszuka helyben, mert ilyen éltet megtagadunk mind!”
„Hűtlen népem, az átkom rajtatok! Itt a halál, mi
sorsotok!” Így ordít a csalárd és fattyait irtja.*

Vér és rontás bűze kavarodik fel minden egyes mozdulatára, majd újabb, erős kanszagú árnyék ébred a dobról. Az énekmondó ujjai közül szivárognak elő a színek és formák, hogy összeálljanak egy hatalmas, büszke farkashímmé. A portyázók együtt ordítják a falka dalát, ahogy a toportyán nekiront a teremtőjüknek.

*Gyorsan szürke vihar támad rá vissza, hatalmas.
Nem más, Ő maga Farkasszellem, az atyja a törzsnek.
„Én megvédem enyéim, mind korcsok legyenek bár!”
Nagy, de esélytelenül száll szembe az égi szukával,
hisz' csak szellem a vén ordas, míg isten a másik.
Véren váltott órán így menekülnek a népek,
majd a vezér így lőn mind, kire hullt rőt vére a hímnek.
Szétszóródnak a törzsek, bús szomorú makacsul, de élélnek,
újjá nem születik soha egy sem, ezért a szukának
ártanak egyre csak, újra meg újra akárhol is érik.*

Koromszín alakok hajtják maguk előtt az orkokat, emberszagukba hátslovaik izzadságának csípőssége keveredik, felettük fekete lobogó, hatalmas, akár űsanyjuk, aki ott kacag az árnyékvértekbe öltözött emberek mögött. A lovagok kőfalat emelnek, egyiket a másik után. Egyre újabbakat, hogy mögöttük imádhassák a nevető istennőt.

Ám a csalárd nem hagyja magát, és gyűjt maga mellé embereket s más fajzatokat. Bár nem nekik anyjuk, bőven mér adományából számukra, ha kérnek.

Szolgálják őket: tőr s ármány, mágia, mérég.

Ősgonosz emberi hívei éjszínű lobogóval sarkuk alá hajtják a szabad nép tagjait. Onnan nem szabadulhatnak bár év ezer is telik el majd.

Szolgák vére-verejtékével várat emelnek ember urak, hol kígyószívűt nyíltan imádják.

Úgy mar a gúnyuk akárcsak a mérég, s el soha múlik.

Mostan fordul a kocka, felbukkan a szent csatabárd, mi bontja varázsát gyűlölt éjszínű lobogónak.

Nyomban felkel a hat törzs bosszút végre, hogy álljon, porrá zúzni kevély vár ellen sorra vonulnak.

Az orkok füst-árnyai a falak ellen vonulnak és sorra döntik le őket, kergetik szét a mögöttük reszkető emberalakokat. A Látók vércsége csíp beléjük, holdimádó vipera marja meg őket, aztán csatlakozik hozzájuk mind a többi. Az Irgalmatlanok rozsomákja, a

Vérivók denevére, a Kacagók hiénája és legvégül az Irtóztatók keselyűje.

Az utolsó sorok alatt a dob őrült ritmusát már a portyázók üvöltése kísérte, a fiatal énekmondó sikeresen felszította vérszomjukat. Néhányan, ha rajtuk múlik, akár már most Reag fekete falai ellen vonultak volna, de az énekmondó, amilyen ügyesen felkorbácsolta érzelmeiket, lassú, tompa ritmust ütve ugyanolyan tehetséggel hozott nekik nyugalmat. Némán, verejtékes homlokkal hagyta elillanni a megidézett múlt káprázatait, majd széles vigyorral fogadta a dicsérő hujjogást és fegyvercsapkodást. Unnarag is hozzáverte baltája fokát pajzsa gombjához, elvégre a dobos valóban ügyesen fűzte az évszázados ritmusokhoz a közelmúlt eseményeit. Így válnak a tettek történelemmé, majd legendává.

A vezérnőstény érezte, hogy ereiben az énektől még sebesen száguld a vér, és mert épp nem volt kivel verekedni, inkább belemarkolt a feltápászkodó hím farába, majd karon ragadta, és a többiek biztató kiáltásától kísérvé a sátrába vonszolta.

második nap

4.

Előbb egy toroni buzogány csapásai nyomán hasadt meg az ajtó ősei várában, majd a buzogány faltörőkossá, a vihargárdista orkokká, a családi sasfészek pedig Menelarg erődvárává változott. Az álom, akár egy kullancs, kapaszkodott Egar din Branigba, nem eresztette egykönnyen. Aztán a makacs kopogás lassan átörte az ébrenlét ködös határát.

– Orwella mételye egye meg a májad! – dünnyögte a hadmester, miközben kimászott az ágyból. Durván gyalult asztaláról felvette meztelen kardját, és azzal lépett az ajtóhoz. A vasalattal megerősített, évszázadok alatt acélkeményre szárad tölgyfa derekasan állta a csapásokat.

– Ki vagy, és mit akarsz?

– Egy úrinő vár rád, fiam! Nyissad már kifele az ajtót! – harsant fel az utánozhatatlan hang, amit minden

reagi lovag megtanult tisztelni. Jaana évtizedek óta állt a Hadúrtorony szolgáinak élén, és látta el feladatait egy kahrei masinához méltó hatékonysággal. Ritkaságszámba ment, hogy maga végezzen egy olyan egyszerű feladatot, mint egy kardtestvér felébresztése, így hát Branig éket rúgott az ajtó útjába, hogy legfeljebb ujjnyira nyílhasson, majd elhúzta a súlyos reteszt.

A feltáruló résen keresztül megpillantotta a tömzsi asszonyságot, akinek sima, kerek képét kiemelte a szoros főkötő. Lassan leeresztette vaskos, az ajtó püfölésétől kivörösödött öklét. Másik kezében vászonnal letakart fatálat tartott, széles csípőjéhez támasztva. Branig gyomra megkordult a kendő alól felszálló ínycsiklandó illatuktól.

– Elég sokáig tartott – zsörtölődött a „szolgák kapitánya”, ahogy városszerte emlegették Jaanát a háta mögött. – Na, engeggyél bejjebb!

Branig szó nélkül félrerúgta az éket, majd kitárta az ajtót. Jaana a nála sokkal nagyobb férfit félretolva beviharzott a szobába.

– Fűj, mi van itt? – fintorgott a vaskos asszony. – Mint az egyhetes kapca!

A szobában két éve nem szellőztettek, Branig pedig még mindig ugyanazt a vértől, pernyétől és izzadságtól bűzlő inget és nadrágot viselte, amiben napokkal ezelőtt elmenekült Menelargból. Épp csak a vértjét vetette le, mielőtt belezuhant az ágyába. Az ágy még most is vonzotta, mivel azonban gyomrát marta az éh-

ség, inkább a fatál mellett döntött. A kendő alatt egy szép szelet füstölt sonkát, egy darab sajtot és egy maroknyi diót lelt egy karéj feketekenyér mellett. Kiéhezett farkasként vetette magát az ételre.

– Egyél szaporán! – biztatta Jaana, miközben kinyitotta a szoba egyetlen, keskeny ablakának spalettáját, hogy némi friss levegőt engedjen be. A nap már magasan járhatott, talán a delelőjén is túl. A férfi nem tudott visszaemlékezni, mikor aludt ennyit utoljára egyhuzamban. – Aztán eriggy fürdeni, mert már vár a fidiori úrinő!

Az ereni egy pillanatra megállt evés közben, majd folytatta. Oda sem figyelt a szolgakapitány fecsegésére, azon töprengett, mit keres Reagban Fidior követe?

A Belső Boszorkányrend ellentmondásos megítélésnek örvendett a kardtestvérek között. A legnagyobb és leghatalmasabb orwellánus gyülekezet hasznosságát egyikük sem becsülte le, épp csak nem állhatták őket. Túlságosan eltérő módon szolgálták az istennőt. Míg a Kard Testvérisége Orwella pusztító aspektusát helyezte előtérbe, addig a fidiori rend, akárcsak a befolyása alatt álló boszorkányszekták, az álcázva, észrevétlenül megrontóét. A toroni vallástudósoknak külön szava is volt mindkettőre. Orghalla a pusztító erőre, washkak az arc nélküli hataloméra.

Hella Riquillnek, a fidoriak elhivatott királynőjének húsz éve valahogy sikerült egy mederbe terelnie a hagyományosan széthúzó orwellánus szektákat.

Megnyerte magának az északföldi gyülekezeteket éppúgy, mint a Quiron-tengertől délre élő hitsorsosokat. Erős szövetséget kötött az erioni orwellánusokkal, és vezetésével új lendületet kaptak az Elátkozott Vidéken az istennő újabb testet öltésének előkészületei. A rossznyelvek szerint komoly szerepet játszott abban is, hogy Arnil dhu Agron egy kellemetlenül hosszú nyúló interregnum után nagymesterré és hadúrrá emelkedett. Cserébe nagyasszonyi címet adott neki és támogatta a manifesztáció előkészítésében.

Az együttműködés azonban nem jelentett barátságot. A nagymester több mint elég lovagot bocsátott a királynő rendelkezésére, de első adandó alkalommal visszahelyezte a lovagrend székhelyét az Elátkozott Vidékről Reagba. Nem bízott sem Hella Riquillben, sem a szövetség harmadik tagjában, az élőhalott godorai grófban. Amikor jó tíz éve, még a Zászlóháború előtt a manifesztáció kudarcot vallott és a királynő odaveszett a grófjával meg a rendelkezésükre bocsátott kardlovagok zömével együtt, Agron nagymester minden érdeemi kapcsolatot megszakított a belső hatalmi harcokba süllyedő fidiori renddel. A washkak boszorkányokat nem látták szívesen Reagban.

– Fijam!

– Hm? – Evés közben oda sem figyelt a matrónára.

– Azt kérdem, tényleg itt vannak az orkok? – Jaana hangja megremegett, az ajka feletti pihéken veríték üt

között ki. – Mer’ hát azt mongyák, a sarkadba’ voltak!
– Reménykedve meredt a férfira, miközben vaskos kezében valami rongyot gyűrögetett.

– Ha nem ma, akkor holnap ideérnek, Jaana. – Branig sosem látta még a szolgák kapitányát ilyennek. Mielőtt bármi vigasztaló eszébe jutott volna, az ajtóban felcsendült a tanácsteremben látott magas, szőke nő hangja, akit a nagymester korábban Fidior követeként mutatott be.

– Köszönöm, kedvesem! Intézkednél, hogy előkészítsék a lovag fürdőjét?

Jaana egyetlen szempillantás alatt összeszedte magát. Pukedlizett a követnek, majd terebélyes szoknyáit illedelmes mértékben megemelve elsietett. Branig is felállt, főhajtással üdvözölve látogatóját.

– Úrnőm!

A fidiori boszorkány erigow-i divat szerint szabott, zsinórdíszes mellrészű, hosszú, zöld ruhájában, hozzá illő jádeköves nyakláncával és fülbevalójával úgy kirítt a hadmester szobájából, mint igazgyöngy egy partra vetve rothadó kagylóból.

– Milyen otthonos – törte meg a közjük ereszkedő csendet, felmérve a falakat borító vadprémeket és trófeákat, a különféle állványokra aggatott poros, horpadt vérteket, élüket vesztett fegyvereket. Gondosan a háta mögé tette a kezeit, hogy még véletlenül se érjen semmihez, úgy szemlélte meg az egyes tárgyakat.

A lovag vállat vont. Nem tartozott a nőre, hogy számára ez mind egy-egy emlék, mérföldkő az életében. A kopott kék köpeny ereni ifjúkorát idézte, az enyhén ívelt kétkezes kard a meneküléséről regélt Tiadlanon keresztül, az ezüsttel futtatott, de mára feketévé sötétült ork koponya a megérkezéséről Gro-Ugonba. Az elmúlt tizenöt év lovagi tornáin elnyert fegyverzetek között éppúgy akadt dwoon módra kovácsolt, mint toroni vagy erigow-i.

– Csalódtam benned, Egar din Branig – fordult felé a nő.

Az ereni szemöldöke magasra szaladt a nyitány hallatán, de aztán inkább szó nélkül megvakarta a szakállát. Bár a nagymester utasítása értelmében a fidiori rendelkezésére kell állnia, ez nem jelenti azt, hogy kutyaként kell lesnie a parancsait. Orwella kegyében részeltette az asszonynépet, de a Kard Testvériségének rendjében a férfiak diktáltak. Idejében ki kell jelölni a határokat.

– Abból, amit hallottam rólad – folytatta a nő –, arra számítottam, hogy kora reggel az ajtóm előtt fogod várni, milyen feladattal bízlak meg. – Fejét dacosan magasra tartotta, de kék szemében vidám szikrák csillogtak. Mintha kedvét lelte volna a helyzetben.

– Orwella, a Kard Testvérisége és a becsület – felelte Branig. – Ez a sorrend. Bármit kívánsz, csak ezután jöhet.

– Értem – bólintott a nő, de hangjában inkább tudomásulvétel és nem helyeslés csendült. Elfordult a férfitől

és alaposan szemügyre vett egy címerdíszes pajzsot. Ujjhegyével végigkövette az acélba maratott fekete unikornis ábráját. – A toroni Vihargárda színei, ugye? A lakhassyni légióból, ha nem tévedek.

– Valóban, úrnőm.

– Azt mondják, ők a legjobbak a Birodalomban.

– Nem egyformák.

– Ő milyen volt?

– Ostoba és öntelt.

– Mit tett?

– Eligor kutyájának nevezett és kétségbe vonta a hűségemet a rend iránt. És azt hitte, nem értem a kyr-toronit.

– „Eligor kutyája” – ízlelgette a kifejezést a követ, miközben végigsimított a kopott kék köpenyen. – Szép. És utána mi történt?

– Megöltem. Párbajban – vont vállat az ereni.

– Kevéssé kifinomult, de vitathatatlanul hatékony – bólintott elismerően a boszorkány.

– Ez a mi utunk.

– Az orghalla, persze. Milyen sokra mentetek vele!

– Mit akar tőlünk Fidior? – bukott ki a kérdés Branigból, megunva a körülményeskedést. – És miért éppen most?

– Segíteni, bármennyire is hihetetlenül hangozzék. Befejezni, amit Hella Riquill elkezdett. Egyesíteni az Úrnő két útját, erős szövetséget kovácsolni a rendünk és a Kard Testvérisége között.

– A mi krónikáinkba úgy került be az az időszak, mint amikor a gyenge Viniss nagymester átadta a rend irányítását egy nőszemélynek. Nehéz másként magyarázni, hogy ezerötyszáz év után miért tette át a rend székhelyét az Elátkozott Vidékre. Itt Északföldre egyik legerősebb vára védte, ott szinte semmi. Nem csoda, hogy olyan könnyen megölték ott Doran ebei!

– Viniss nagymester halála komoly veszteség volt számunkra is.

– Persze, hiszen elvesztettétek a bábókat!

– Alaposan visszavetette a terveink megvalósítását. Évekig nem haladtak úgy a munkálatok az Elátkozott Vidéken, ahogy kellett volna, csak mert a belharcaik miatt nem bírtatok új nagymestert választani.

– Az még az én időm előtt történt – vont vállat a lovag. – Amikor idekerültem, Agron nagymester már vasmarokkal fogta a rendet. Széthúzásnak a gondolata sem merülhetett fel. És én úgy hallottam, azért tartott ilyen sokáig utódot találni Viniss helyére, mert a hadúri lobogó nem enged akárkit magához.

– Talán ez is igaz, senki sem tudhatja – bólintott engedékenyen a nő. – De legalább négy érdemes jelölttel végzett méreg vagy orgyilkos tőre, mire Agron lovag kiemelkedett a harcokból.

– És visszahozta a rendet ide, ahova való. Az Elátkozott Vidékről nem tudtunk volna részt venni a Zászlóháborúban.

– És milyen jól jártatok! – csapta össze kecses kezeit gúnyosan a fidiori. – Mennyi lovagot is veszítettek Sagrahasnál?

– Hétezret – szúrte kelletlenül a szót fogai között Branig. A tíz évvel ezelőtti megalázó csatavesztés még mindig eleven, fájó emlékként élt benne. Épp csak sikerült kimenekíteniük a nagymestert.

– És Vinalinál? Sinassinnál? Daumnál meg Albar-nál? – folytatta kegyetlenül Endeline, minden egyes kérdést azzal nyomatékosítva, hogy mutatóujjával a lovag mellkasára bökött. Az ereni egy fél életet töltött boszorkányok között, megtanulta már, mikor kell tartani a varázshatalmuktól. A mozdulatokat ezúttal nem kísérte bűbáj, csak indulat, ami élettelt töltötte meg a porcelánszerű szépséget. – A segítségetekkel talán sikerülhetett volna a királynő terve, és akkor Orwellával az oldalaton nem állhattak volna meg veletek szemben a vörös hadurak seregei! De nem, Agron büszkesége nem engedte, hogy alávesse magát egy nő uralmának! – tette hozzá hevesen gesztikulálva. Aztán észrevette a férfi mosolyát, nyugalmat erőltetett magára és visszaigazított a füle mögé egy elszabadult szőke tincset.

– Jól áll neked a düh, úrnőm. – Az ereni kaján mosollyal figyelte a boszorkány kipirult arcát, villogó szemét. Endeline mély levegőt vett, amitől megfeszültek a zsinórok ruhája mellrészén, és nyugodtabban folytatta:

– Ezen már nem tudunk változtatni. Orwella arra tanít minket, hogy sose adjuk fel és alkalmazkodjunk. Amikor az egész világ vadászott ránk, akkor is fennmaradt a hitünk.

– Mindörökké – bólintott rá meggyőződéssel Branig, karját összefonva a mellén. – De ha ennyire nem állhatod a nagymestert, akkor tényleg nem értem, miért akar Fidior segíteni... és főleg hogyan?

– Az ostrom elkerülhetetlen, Birak gal Gashad egyesítette a hat törzset, és megindultak Reag felé. Agron nagymester felderítői is így látják. Az orkok közelednek – és nem kockáztathatjuk meg, hogy az istennő elveszítse a hadseregét.

– Ha a Látók tényleg összeterelték mindet, akkor nagy bajban leszünk – ismerte el az ereni. Még mindig nehezen tudta elképzelni, hogyan volt képes erre a vén törzsfő. Az orkok a teremtésük óta többet harcoltak egymással, mint másokkal, csak a fekete hadúr irányítása alatt fogtak össze. Ugyanakkor nehezen tudta volna bármi egyébbel magyarázni a történetet. Menelargban az Irgalmatlanok együtt harcoltak a Holdimádókkal. Yehan szerint pedig még reagi páriák is fellázadtak. – Akármit mond a nagymester – tette hozzá keserűen, ahogy eszébe jutott, milyen könnyedén hessegette félre az orkok fenyegetését a hadúr.

– És amikor ideérnek, Hawane Karylia koronája nagy segítséget jelenthetne.

– Orwella átkára, az csak egy legenda! – Az ereklye történetét minden orwellánus ismerte. A fejéket korokkal ezelőtt, az istennő első megtestesülése idején viselte a prófétanő, és a legenda szerint a halála pillanatában a lelke egy része Orwella akaratából beléköltözött. Az egyház bölcsei azóta is vitatkoznak azon, hogy a Kárhozat Asszonya ajándékuul szánta-e a koronát a híveinek vagy csapdának a hit ellenségei számára. Hordozók tucatjait emésztette el, míg az el nem tűnt az istennő elűzését követő káoszban. – Ha létezett is valaha, már rég nyoma veszett. Időről-időre felbukkan valaki, aki azt állítja, hogy tudja, hol van, vagy meg is találta. A legutóbbit a nagymester a város közepén húzatta karóba.

– Épp eleget kutattam már utána – rázta meg fejét a boszorkány, amitől ragyogó hajkoronájából újra elszabadult egy tincs. – Az előző zászlóháború idején az akkori nagymester az északi városállamok területére küldött egy sereget. A miértek nem világosak, de egy nővérem szerint, aki szemmel tartotta őket, egyértelműen a korona megszerzése volt a céljuk. És sikerrel jártak. Ha a nagymester nem ég el az anúriai sárkánylovasok tüzeiben, biztos felhasználta volna. Így viszont eltűnt. Azóta sehol egy megbízható beszámoló, feljegyzés vagy híresztelés róla. Meggyőződésem, hogy a kardtestvérek Reag várába hozták, és azóta is itt rejtőzik valahol. A királynő azért küldött ide, hogy megkeressem és segítsek vele visszaverni az

orkokat. Ha a legendák igazak, akár vissza is téríthetjük vele őket az istennő hitére.

– Halvány remény – felelte fejcsóválva Branig. – Reag óriási, és még ha meg is találod, szerinted képes leszel irányítani?

– Elég sokat tudok a prófétáról.

– Karylia nem a te utadat járta. Az orghallát hirdette, mint a mottónk: „a kegyetlenség félelmet szül, a félelem hatalmat”. Nem rejtőzködött ármánykodva.

– Nem is magamra gondoltam. Ha megtaláljuk, az én tudásommal és Erosa nagyasszony hatalmával, az istennő kegyéből képesek lehetünk uralni az ereklyét. De nem fog kiderülni, míg meg nem keressük, és próbát nem teszünk vele.

– Jobban örülnék néhány szövetséges seregnek, amik hátba támadják az istennő fattyait.

– Azon a nővéreim dolgoznak, szerte Északon. A mi kettőnk dolga a korona felkutatása.

– Miért éppen én? – Azt biztosra vette, hogy a nő hazudott, de legalábbis nem mondott el mindent. Jó lett volna tudni, mit akar valójában Fidior, mit Ti’Loasol, és mindez hogyan illeszkedik a nagymester meg a többiek terveibe. Épp csak nem maradt senki, akitől megkérdezhetne volna.

Endeline egészen közel lépett hozzá, onnan nézett fel rá.

– Azt mondták, tudsz térképet olvasni, és ha jól tudom, mielőtt Menelargba helyeztek, bő évtizedig Reag-

ban éltél. És úgy hallottam, hajlamos vagy észrevenni olyasmit is, ami másnak elkerüli a figyelmét. De mielőtt csatlakoznál hozzám a Tharr-toronyban – simított végig a csapzott szakállon – az istennő kegyére kérlek, látogasd meg a fürdőházat!

5.

– Maradjatok itt! – utasította unokáit Higga, és előre ment, egészen közel a domb meredeken leszakadó túloldalához, ahonnan jó kilátás nyílt a lent elterülő vidékre. Letelepedett egy sziklára, és reménykedett abban, hogy az övéi nem hallják innen a zihálását.

Az utóbbi időben egyre inkább érezte évei súlyát. A karjaiban, a markában még maradt erő, több mint elég a helyére törők megfeddésére, ám a dereka és a lábai már könnyen elfáradtak. Nem tudta a lépést tartani a fiatalokkal, odáig azonban még nem süllyedt, hogy cipeltesse magát, mint néhány ember. Pár éve próbálkozott a wargokkal, de bármennyire is becsülte a bolhás dögöket, nem neki találta ki őket a nagy farkasszellem.

Leszármazottai egy szűk körével leszakadt a seregtől, és inkább megmászott egy magasabb dombtetőt. Így ugyan egy egész nappal később fog megérkezni az ostromtáborba, de egyrészt úgy vélte, ennyit ki kell bírniuk nélküle, másrészt így legalább mindenki azt hihette, hogy azért nem tart velük, mert nem akar. Nem azért,

mert nem bír. Örült az apró diadalnak, hogy végül segítség nélkül feljutott a dombtetőre, de nehezen lélegzett és lüktetett a térde. Oda sem figyelve próbálta belőle kimasszírozni a fájdalmat.

Borogatni kell majd, gondolta. Vágyott a sátra kényelmére, a főzeteire és a kenőcseire. Mindenki a méregkeverő tudománya miatt rettegte, de Ghazga nem csak ártani tanította lányait és lányainak lányait. Az persze nem hangzik túl jól a tábortűz mellett, hogy a porai segítségével könnyebb a havi tisztulás. Higga vigyorogva képzelte el, ahogy az énekmondók erről dalolnak. Az unokái biztos azt hitték, hogy a Reag ellen vonuló sereg látványának örvend, és meg kell hagyni, az valóban énekmondók dalaiba kíváncszott.

Nyomát se látta azoknak a zárt menetszlopoknak, élesen elkülönülő elő- oldal- és utóvédeknek, amiket némely emberseregeknél figyelt meg még ifjúságában. Az orkok úgy vonultak a patakok útját követve a bozóttal és ritkás ligetekkel pettyezett, töredezett dombok között, akár egy farkasfalka. Egymástól látótávolságban, de magányosan vagy kisebb csoportokban, hogy minél nagyobb területet lefedjenek, a zsákmánynak ne legyen hova menekülnie, csak amerre a falka tereli. Így kisebb célpontot nyújtottak és kevesebb port vertek fel a kiszáradt, kiégett talajról, ezért nem is látszottak olyan messziről. Persze nem lehet elrejtteni egy több száz wargot, sok ezer goblint és rabszolgát, több tízezer orkot számláló sereget. Sokaságuk betöltötte ezt

a völgyet és két másikat is, ami párhuzamosan futott az alföld felé.

A Holdimádók főserége lényegesen lassabban haladt a gyors mozgású portyázóknál. Az út, amit a farkaslovak pár óra alatt tettek meg, a sátrakkal, málhákkal és készletekkel felszerelt, rabszolgákat terelő hadnak majdnem egy teljes napjába telt. Éjszakára odaérnek a falak alá, és végre megkezdődik a hosszúra nyúlt háború utolsó csatája.

Higgának el kellett ismernie, hogy az ordas Birak, a nála is sokkal vénebb gazember, jó célt talált a törzseknek, olyat, amiért érdemes együtt harcolni, akár meghalni is. Megszabadulni a csalárd szuka híveitől és a saját kezükbe venni a sorsukat! Néhány dal a vén vércséről már szájról szájra szállt a Holdimádók énekmondói között is.

Higga évekkal ezelőtt járt a Látók táborában, az öreg törzsfőnél, és bánta, hogy nem évtizedekkel korábban találkoztak. Szívesen szült volna gaugokat tőle.

Ismerte a vércse fiainak legendáit és hallotta a dalikat. Az ő énekeik nem Ghazgáról szóltak, hanem Bhaer-Shadaggról, aki úgy fogott ki Orwella átkán, hogy belekovácsolta a lelkét egy csatabárdba, így amikor meghalt, az nem enyészett el. A fegyverben röhögött teremőjén és hatalmat adott fiainak, ahogy Ghazga is lányainak. E fegyver nyújtotta meg Birak gal Gashad életét, és e fegyver segítségével törte meg a fekete lobogó uralmát.

Higga a fél karját, legalábbis a balt, a gyengébbet, odaadta volna azért, hogy megtudja, miképpen törte meg a Látók vezére az ősi varázst.

De megtörte és egyesítette a törzseket, ez a lényeg, gondolta, miközben felnézett a völgyről. Szemét erőltetve hunyorgott délnyugatra. A távoli dombok felett porfelhő kavargott, jelezve a Kacagók, a hiénafiak közeledését. Rájuk gondolva az öregsámán önkéntelenül is kivicsorította agyaráit. Birak nemzedékekkel korábban kötött szövetséget a Kacagókkal, azok mégsem álltak azonnal mellé. A mostani szövetségben a Holdimádók nyújtottak először segítséget a Látóknak.

– Hála a tanácsért a vipera leányának! – morogta maga elé. A dögevők csak azután kaptak észbe, hogy a Látók és a Holdimádók közösen szétverték a Vérivókat, akik egészen addig Gro-Ugon vezető erejét és az emberek legkészségesebb szolgálit adták.

Messze északon, alig kivehetően, a Kruesht csillogó szalagja mellett másik porfelhőt sodort az enyhe szél. A folyó hordalékos alföldjén az Irtóztatók közeledtek. A nyílt vidéken gyorsabban haladtak, mint a Holdimádók és a Kacagók a völgyekkel és szurdokokkal tagolt dombok között, de a sebességért sérülékenységgel fizettek. Az emberek bármikor kitörhettek fekete várukból és a lapályon megtörhették a keselyűfiak lendületét.

Az öregsámán gondolatban már látta a támadás vonalát és visszakövete egészen a szigeten emelkedő

várig. Irdatlan északi tornya körül apró fekete pötytyök, hatalmas repülő hullók köröztek.

Reag sötét falai, magas tornyai jól látszottak a délutáni verőfényben. Körülötte felperzselt, hamuval borított, mérföldnyi széles gyűrű, az orkok lakta sátorváros szomorú emléke. Higga tudta, hogy a folyó túloldaláról a három másik törzs vonul a vár felé. Északkeletről, gazdag bányáiktól elszakadva közeledtek vakondbundás hadijelvényeik alatt az Irgalmatlanok, délkeletről a megtépázott, de még mindig erős denevérszárnyas Vérivók, és a kettő között, egyenesen keletről a főserg, a vén vércse vezette Látók.

Vajon Birak hogy akarja átadni a helyét a fiának? – töprengett az öregsámán. Nemcsak a teste figyelmeztette egyre gyakrabban a korára, hanem a környezete is. Nem szavakkal, a pusztá jelenlétükkel. Úgy tűnt, egyik pillanatban megszületnek, a másokban felnőnek és a harmadikban már meg is halnak, mielőtt megjelezhetné volna a nevüket. És a mostani fiatalokból mintha hiányozna a becsvágy.

Megszokta, hogy a helyére törnek és párbajra hívják, de az utóbbi években egyre ritkábban történt ilyen. Miután kivívta magának az öregsámán rangját, az énekmondók szerint évszázadok óta a legfiatalabb nőtényként, eleinte kétszer-háromszor is próbára tették minden esztendőben. Mostanában két-három év is eltelik anélkül, hogy valamelyik önérzetes ifjúsámán kihívná. Egyfelől nem örült ennek. A törzs érdeke azt

kívánta, hogy mindig legyenek erős, céltudatos és akaratos sámánjai, akik nem haboznak magukhoz ragadni a hatalmat. Nem szerette volna, ha az övéi megvárnák, míg kimúlik végelgyengülésben, csak mert nem mernek szembeállni vele. Másfelől azonban nem bánta. Az egy Budrud kivételével egyik lánya és unokája sem rendelkezett a kellő bölcsességgel, neki pedig még tanulnia kellett.

– Annyi mindenre nem készült még fel! – morogta maga elé.

– Tessék, anyó? – kérdezte az egyik unokája a kető közül, akinek hagyta, hogy elkísérjék a dombtetőre. A fiatal nőstény büszkén hordozta a Holdimádók sámánjainak farkasirhás-viperabőrös jelvényét. Hátán pajzs, oldalán fogazott élű béltépő, társánál lándzsa és hajítóbalt. A domb tövében maradtakkal együtt bőségesen elegendőek ahhoz, hogy megállítsanak bármiféle támadást, ami az öregsámánt fenyegethetné. Nem mintha Higga arra számított volna, hogy bárki megmeri támadni. A hadba vonuló orkokat messzire elkerülték a kóborló goblin csürhék, magányos óriások egyaránt, a veszélyesebb fajzatokat meg már rég kiirtották erről a vidékről a reagiak.

– Csak Ghazga áldását kértem a seregünkre – hazudta habozás nélkül az unokájának. Nem örült volna, ha elterjed, hogy már magában beszél. Budrud így is figyelmeztette, hogy egyre többször kiabál álmában. Márpedig az álmait, különösen a jósálmait nem ismer-

heti meg senki! Addig nem, amíg rá nem jön, mit jelentenek.

Saját maga fedezte fel azt a port, amit vérben feloldva ivott meg az anyja koponyájából. A keverék álmokat hozott, elevenebbeket és fontosabbakat mindennél, amit hosszúra nyúlt élete során látott.

Megsimogatta a nyakában lógó, csillogó sárgává fényesedett koponyát. Sokszor merített erőt anyja ereklyéjéből. Most is jobban érezte magát a közelségétől. Amíg él a vérvonal és emlékeznek a tettekre a dalokban, addig a csalárd szuka átka talán kijátszható.

Megszorult a keze a sámánboton, ahogy újra eszébe jutott gyűlölt teremtmőjük. Eleve nehéz volt lenyelni, hogy emberek parancsait kellett teljesíteniük a rettenetes lobogójuk varázsa miatt, de igazán elviselhetlenné az tette, hogy a parancsostók a csalárd szuka hitét követték. Ők Orwella néven imádták és nyíltan hordták szimbólumát, a kígyós szívet, minden egyes alkalommal az orkok arcába vágva teremtmőjük álságos természetét.

– Anyó! – szólította meg egyik unokája.

– Mit akarsz?

– Páran jönnek felfelé!

– Átvágták magukat a lentieken?

– Nem úgy tűnik – vakarta meg orrát bizonytalanul a fiatal nőstény. – Inkább átengedték őket, de valaki fekszik a földön.

– Hányan jönnek?

– Négyen. – Higga leeresztette a vállát. Négy ellenféllel egyedül is végezne. – Ketten a mieink. A harmadik az a portyázó, aki folyton zsémbel...

– Unnarag – segítette ki a másik unoka.

– Az. A negyediknek hímszaga van. Nem ismerem.

– Jó – mondta az öregsámán, és visszafordult kelet felé. Akadt pár ötlete, hogy mit akarhat a fiatal nemzetségfő, de egyiket sem kötötte unokái orrára. Iszákjai mélyéről előhalászott egy bőrsinórra fűzött, megbarnult rúnacsontot. Néma csendben telt az idő, amíg a jövevények felértek a dombtetőre.

– Higga! – szólította meg Unnarag.

– Megtaláltad a kettéhasadt hegyet? – kérdezte oda sem fordulva, de szinte látta a többieken a meghökkenést. Kivéve talán a fiatalabb unokáján, aki még ehhez is túl ostoba. Számára természetes, hogy az öregsámán mindent tud. Csak a többieket ejtette gondolkodóba, amit hallottak.

– Nem én. De ez a hím azt mondja, hogy tudja, hol van.

– És te ki vagy? – nézett végre az ismeretlen orkra Higga. Nem ilyenre számított. Erős, sötét szőr borította, pedig jócskán túl járt már élete delén. Alig lehetett magasabb Unnaragnál, de a nősténnyel ellentétben inkább elhízottnak tűnt, nem izmosnak. Még a szaga is zsíros volt. Arca jobb oldalát pár napos égett sebhely torzította el, amin az öregsámán kezdődő gyulladás bűzét érezte.

– Csak egy senkiházi Reagból – vetette oda a hím, de szavaival ellentétben a hangjában büszkeség csendült, noha az ő fajtájánál még a páriáknak is több megbecsülés jutott. A hozzá hasonlók nem tartoztak senkihez és semmihez. Nem maradtak dalaik és legendáik, azt is elfeledték, hogy az őseik melyik törzsből származtak. A felperzselt sátorvároson kívül nem ismertek közösséget, amely befogadta volna őket.

– Azt mondta, megmentette egy holdimádó életét – szólt közbe Unnarag. Az öregsámán intett a hímnak, hogy folytassa.

– Amikor utolsóként az Irtóztatók is csatlakoztak a nagy Birakhoz, az embereknek minden ork ellenség lett. Ráadásul néhány ostoba kölyök a reagiak közül a fejébe vette, hogy a kardos lovagok megölésével belophatja magát a vén vércse kegyeibe. Párat megszurkáltak. Aztán másnap hajnalban az emberek naftavetőkkel lőni kezdték a várost a falakról. Minden lángolt – tette hozzá megégett pofájára bökve. – Utána jöttek a lovagok. Bekerítették minket, mint farkasok a nyáját. Százával fogtak el és tereltek a várba, akit csak találtak. Nekem sikerült elrejtőznöm, és csak később bújtam elő. Ekkor találkoztam a holdimádóval. Alaposan megégett, csodálkoztam is, hogy él még egyáltalán. Hram tudja, épp készültem agyoncsapni, hogy ne szenvedjen, de esküdött mindenre, hogy ha életben tartom és elhozom hozzátok, jutalmul befogad a törzsed.

Higga őszintén meglepődött. Ilyet legfeljebb a matriarcha vagy ő ígérhetett, és egyetlen senkiházi sem merete volna ezt hazudni egy öregsámánnak. Ez megerősítette, amit eddig is sejtett, hogy a hím igazat mond. Ahogy azt is tudni vélte, ki lehetett az a holdimádó.

– És hol van?

– Meghalt – vont vállat az égett képű. – Nem bírta ki.

– Te ölted meg?

– Megtettem volna, ha hagyja, de nem kellett. Az égés végzett vele másnap.

– Akkor mit keresel itt?

– Megesketett Hramra, hogy átadok egy üzenetet az öregsámánjának. Te vagy Higga?

A vén nőstény bólintott.

– Azt üzente, hogy „A kettéhasadt hegy félnapi járóföldre van Reagtól északkeletre, egy szurdokban, túl a koponyákon.”

– Értem – felelte Higga visszafogottan. Ellentétes érzések kavarogtak benne. A szomorúság belemart, mint valami fenevad, mert érezte a zsigereiben, hogy a halott holdimádó csak a legkisebb lánya lehetett, akit azután szült, hogy már azt hitte, végleg kiszáradt a méhe. Őt bízta meg vele, hogy Reagban kémkedjen a törzsnek, és ő tudott arról, hogy a szokatlan formájú hegyet keresi. A bánat és a veszteség érzése mellett büszkeség és öröm is eltöltötte. A lánya úgy halt meg, hogy nagy szolgálatot tett a törzsnek.

Ghazga legyen veled, lányom! – gondolta, de fennhangon Unnaraghoz fordult. – Tartsd ezt magadnál – dobta oda neki a bőrszíjra fűzött csontot –, szükséged lesz rá, amikor megkeresed nekem a hegyet.

– Megszegted a lányomnak tett esküdet – fordult a reagi senkiházihoz –, az ő ígérete nem köt minket. – A hím komoran bólintott. Nem számított másra. – Ugyanakkor nagy szolgálatot tettél a törzsnek, és ez jutalmat érdemel. A Holdimádók befogadnak – jelentette ki kegyesen, hangsúlyosan koppantva a sámánbotjával.

– Nem kell – rázta meg fejét az égett pofájú, de hangjából lemondás érződött, nem elutasítás. – Azt hittem, bírni fogom, de nem. Nem tudnék én már nőstényeknek engedelmeskedni. – Semmi pökhendiség nem csendült a hangjában, csak egyszerű megállapítást tett.

Higga őszintén megdöbbent, de nem hagyta kiülni az arcára, épp csak bozontos szemöldökét emelte meg egy kissé. A Holdimádók, akárcsak a többi törzs, az efféle számkivetetteknek felettébb ritkán kínálták fel az esélyt, hogy csatlakozzanak hozzájuk. Nemzedékenként talán egyszer, ha előfordult. Olyanról azonban sosem hallott, hogy egy efféle, páriánál is rosszabb sorban tengődő senkiházi visszautasítsa a lehetőséget. Ez legalább olyan büszkeségre vallott, mint amilyen a sámánoké meg a vezéreké.

– Mit csináltál te Reagban? – bukott ki belőle a kérdés.

– Pálinkát főztem!